

Boykot !

Boykot gerek hareketimiz gerekse de tarihsel olarak devrimciler açısından ağırlıklı olarak seçim tartışmalarına ilişkin bir siyasi tavrı ifade etmekteydi. Bunun yanı sıra tarihsel olarak Güney Afrika'daki apartheid sistemine ve işgalci İsrail siyonizmine karşı mücadelenin de önemli bir mevzisi olageldi. Daha önce Gezi İsyanı sürecinde eylemcilere kapılarını açmayan çeşitli firmalara yönelik boykot çağrıları olsa da bugün içerisinde bulunduğumuz siyasi kutuplaşma içerisindeki boykot çağrıları niteliksel olarak farklı bir boyut kazanıyor.



Öğrenci gençliğin akademik boykot ve daha sonrasında tüketim boykotu olarak başlattığı eylem çağrısı rejim karşıtı halk kitlelerinde geniş bir çağrı buldu ve CHP'yi de el yükseltmek zorunda bıraktı. Sonuç olarak 2 Nisan Türkiye çapında genel bir tüketim boykotuyla sonuçlanırken sosyal medya üzerinden rejim ile palazlanan veya iş tutan sermaye grupları geniş bir şekilde teşhir edildi. Boykot pratiği bu özgülde iki noktada ele alınabilir.

1.) İlk noktayı ekonomik boyut olarak ele almak mümkün. Türkiye bir Küresel Kuzey ülkesi değil ve ucuz emeğe ve sömrüye dayanan ihracat ülke ekonomisi açısından belirleyici bir kalem fakat tüketim yine de ülke ekonomisinin önemli bir kalemi. Örneğin GSYH'nin %60'ını hanehalkı oluşturuyor. Uzun bir süredir Türkiye açısından kapitalist büyümede tüketim önemsiz sayılamayacak önemde. Dolayısıyla rejim açısından uzun süreli tüketim boykotları hem uzun vadeli enflasyon politikasını negatif etkileyeceği hem de rejimin klientalist ekonomik örgütlenme sonucu palazladığı ve büyüttüğü burjuvazinin hem iç hem de dış pazarda rekabet gücünü negatif etkileyeceği için müdahale gerekiyor.

İşin bu boyutu önemli olsa bile rejimin ekonomik zor karşısında düşeceği veya temsil ettiği burjuvazinin bütünüyle yalpalayacağı mekanik ve indirgemeci bir bakış açısı. Nitekim bu okuma hem faşizmin sosyal tabanını yok sayıyor hem de rejimin ekonomi politik açıdan içerisinde bulunduğu zorunlulukları görmüyor. Buna verilebilecek bir örnek rejimin altyapı inşaatlarında anlaştığı büyük firmaların karlarını dövizle endeksleyerek korumaya almış olması. Bu ekonomik pratik rejim açısından uzun vadede ağır vergi politikaları, orta sınıflarda hoşnutsuzluk ve enflasyon yaratsa da temsil ettiği ve palazladığı burjuvaziyle arasındaki bir zorunluluk ilişkisi.

2.) Buradaki en önemli nokta ise ikinci nokta. Yani boykot çağrıları ve pratiğinin aslında mevcut siyasi kutuplaşma içerisinde aldığı durum ve bunun oluşturduğu zemindir. Şayet boykot hareketi büyür ve hükümet istifa meşru sloganı ile birleşerek rejimin hukuksuzluklarına ve anti-demokratik uygulamalarına karşı bir araya gelebilir ve öfkeli halk kitleleri bu mücadeleyi kararlı bir şekilde sürdürebilirse bu rejime geri adım attırabilir ve hatta rejimin düşmesi için başka çelişkileri de açığa çıkarabilir. Böylesi bir atmosfer devrimci fikirlerin yayılması ve tartışılması için elverişli bir zemin hazırlayabilir.

Boykot çağrıları meşrudur ve desteklenmelidirler ancak bu yapılırken rejimin ve temsil ettiği bütün her şeyin bütünlüklü teşhiri ve bu rejimi var eden sistemin açıklanabilmesi ve mücadelenin çok katmanlı bir şekilde ele alınabilmesi kritik önemdedir. Şayet boykot bütün bu siyasi zemin olmaksızın ele alınırsa büyük ihtimalle mücadele tarihinin pozitif bir dipnotu olarak kalacaktır.

Sandık Kısılcasında Toplumsal Muhalefet ve CHP'nin Asla Yapamayacakları

19 Mart'ta, Ekrem İmamoğlu ve ekibine yönelik çekilen operasyon sonrasında toplumun bütün kesimlerinden rejimin her türden demokratik hakka yönelik faşist saldırılarına karşı büyük ve öfkeli bir başkaldırı dalgası yükselmişti. İnsanların bir çok şehirde güçlü kalabalıklarla, üniversitelerde, sokaklarda ve meydanlarda bu rejime ve onun temsil ettiği her şeye yönelik başkaldırısı, operasyonun yapıldığı CHP'nin de beklemediği bir durumdu. Ortaya çıkan yeni gelişmeler karşısında CHP bazı "ezber bozan" denemeler yapmış olsa bile, esas ve temel olarak klasik düzen partisi rolünü oynamaya devam etti.

CHP'den Asla Olmayacağı Şeyi Beklemek Ölümcüldür



Faşizm, burjuvazinin aleni bir diktatörlüğüdür ve kendisini hiç bir yasa ile sınırlamaz. Ya mevcut yasaları hiçe sayar ya da kendi işleyişi biçiminde yorumlar ve değiştirir. Faşist iktidarlar burjuvazinin liberal kanadı da dahil olmak üzere, toplumun bütününe yönelik aleni bir baskı uygular. Burjuvazinin diğer güçlerini ekarte etmek ya da kendisine eklemlemek için tüm baskıcı aygıtları harekete geçirir.

Ekrem İmamoğlu'na yönelik operasyon bu ülkede uzun zamandır parçalanmış olan hakim sınıfların çelişkilerini güçlü bir şekilde yüzeye çıkarmış oldu. **Denilebilir ki, Türk hakim sınıfları 1960 darbesinden sonra hiç bu denli birbirlerine düşmemişlerdi. Lakin mevcut durum 1960'ların da ötesindedir.** İslamcılar 1960'lı yıllara nazaran çok güçlüdür ve devletin rejimini değiştirmişlerdir. İkincisi ise halk kitleleri hiç olmadığı kadar bu kutuplaşmanın parçası olmuş ve **halkın çoğunluğu** rejimin temsil ettiği birçok şeyden nefret etmektedir.

TC'nin kurucu partisi olan CHP, mevcut kutuplaşmada "AKP karşıtı" cephenin lokomotif gücü olmaya devam etmekte. Bu sistemin işleyişine dair nasıl bir yol izlenilmesine yönelik (rejim) AKP'yle keskin çelişkiler yaşamakta. Beri yandan ise AKP'den rahatsız olan kitlelerin önemli bir kısmını kendi bünyesinde şu ya da bu oranda entegre edebilmiş durumda ve bu "entegrasyon" da bazı çelişkileri barındırmaktadır. CHP, özellikle büyük şehirlerde, nispeten sol eğilimlileri, sosyal demokratik güçleri, radikal sekülerleri, Kürtleri ve Alevileri, sistem içerisine "soldan" içerebilmiştir. Bu içirme durumu ise, bu güçleri sürekli olarak CHP'yi baskılamaya ve

yeni “normlar” çizmeye zorlamıştır. CHP, faşizmin dünya çapında zemin kazandığı koşullarda, “sosyal tabanı” olarak ifade ettiği güçlerin normlarını bir yanıyla kabul etmekte bir yanıyla ise sınırlayıp, bastırmaktadır. CHP kitlelerin temel ihtiyaçlarını cevaplayamaz çünkü bir sistem partisidir. **Şayet CHP, temel kitlelerin ihtiyacını karşılayan bir eğilim sergileyecek olursa, kendisini var eden “kurucu kodlar” tehlikeye girer ve böylece ya sistem çatırdamaya başlar ya da CHP sistem dışı kalır.** CHP bu sistemin sözde “sol”dan savunucusudur ve burjuva diktatörlüğünün hem kurucu partisi hem de yılmaz bir savunucusudur -en az AKP kadar.

Fakat CHP bir AKP değildir. Ama kötünün iyisi de değildir. CHP iktidarda olmadığı için, halkın yükselen öfkesini kendi rejimini tesis etmeye yönelik kullanmak istemektedir. O yüzden, geniş halk kitlelerinin bazı taleplerini öne çıkarmaya ve bazı ölçülerde sınırları esnetmeye devam edebilir. Bunu yapmazsa, AKP’yle içerisinde olduğu derin parçalanmadan kaybederek çıkacaktır.

Tekrar etmek gerekirse CHP bir düzen partisidir. Demokratik hak, hukukun üstünlüğü ve “hukuk devleti” kavramlarını, baskıcı ve sömürücü olan bu sistemin “daha iyi” işleyebilmesi için istemektedir. Ve “demokratik haklar”, “hukukun üstünlüğü” sürekli olarak bu sistem tarafından sınırlandırılır ve yeniden şekillendirilir.

CHP Her Daim Sandığı Gösterecek

İnsanların on binler ve yüz binlerce sokağa inip, “hükümet istifa” diye öfkesini yükselttiği şu günlerde CHP’nin “erken seçim” diye bağırması, sürekli olarak seçimlere işaret etmesi, CHP’nin klasik bir sistem partisi olmasından ötürüdür. Üniversiteleri, sokakları ve meydanları dolduran kitle ise, hemen şu anda AKP’nin temsil ettiği bir çok şeyden kurtulmak istemekte. “Bir sonraki seçim” yerine, bu teokratik faşist rejimden hemen kurtulmak istiyor.

CHP halk kitlelerinin temel talebi olan bu rejimin hemen durdurulması talebine “topu göğsünde yumuşatarak” cevap vermeye devam ediyor. CHP insanların, rejim için hem sembolik hem de korkulu rüyası olan Taksim’e yürüme istekleri yerine, Saraçhane’de toplayarak, gaz alıyor. Bir yandan insanların evlerinden çıkmasını, eylem yapmasını ve kendi “muhalefetinin” parçası olmasını istiyor diğer yandan ise “eylem içeriğini” klasik burjuva partisi olarak mitinglerle, şölenlerle sınırlamak istiyor. **Çünkü CHP öfkeli kalabalıkların sokağı nasıl hakarete geçirebileceği belirsizliğinden çok korkuyor. Toplumsal muhalefete dönüşen sokağın, kendi “siyasal muhalefetini” aşmasından çok korkuyor.** CHP, AKP’ye gücünü gösterebilmek ve rejimin saldırılarına göğüs gerebilmek için sokağın öfkesini kullanmak istiyor, ama bu öfkenin kendisini de var eden sistemi yıkma potansiyelinden korktuğu için ilk andan itibaren önleyici sınırlar çekiyor ve çekmeye devam ediyor.

Bu tabloya ek olarak eylemlerin ilk günlerinde Mansur Yavaş gibi faşistlerin ön plana çıkması, sol/sosyalist güçlerin polis terörüne terk edilmesi, şovenist gençlerin sayılarının azlığına rağmen artan oranda sahayı domine etmeleri, ardından Ümit Özdağ’ın cezaevinde CHP tarafından ziyareti, CHP’nin sahayı zehirli Türk şovenizmiyle sınırlaması durumu da eylemlerin etki gücünü kıran ve sandığa doğru çeken bir kuvvet yaratmıştır.



Sandık İllüzyonu ve Gerçek Kurtuluş

CHP, kapitalist sistemin normal zamanlardaki işleyişinde, “gücün aktarımı” için önemli bir süreç olan seçimleri işaret etmeye devam ediyor ve halk kitlelerini bir illüzyona sürüklüyor. Halbuki ne içinden geçilen zamanlar “normaldir” ne de AKP “demokratik normları” esas alarak harekete geçebilir. Seçimlerin burjuva manada hiçbir “esprisi” kalmamıştır demiyoruz. Ama esas itibarıyla bu rejimi ve onun temsil ettiği

birçok caniliği durdurabilecek olan, sürekliliği sağlanmış, bilinçli, öfkeli ve örgütlü bir halk muhalefetidir. Böylesi bir muhalefet sadece bir “hükümet değişikliği” ile sınırlı kalmayacak, aynı zamanda, mevcut rejimin temsil ettiği ve bu sisteme içkin olan birçok baskı ve sömürü formunu söküp atabilir ya da atmaya yönelik güçlü bir potansiyel oluşturabilir.

Açıkça belirtmek gerekir ki CHP’nin çağrısı sonrasında, İmamoğlu’nun cumhurbaşkanlığı ön seçimi için yapılan oylama da 15 milyon oyun olması, bir yönüyle aldatıcı ama bir yönüyle kritiktir. Aldatıcı yanı, bu rejimin acil durdurulması talebini, “sandık” yoluyla zincirlemekte ve insanların öfkesini heba etmektedir. Kritik yanı ise insanların hiçbir zorunluluğu olmamasına rağmen sandığa gitmesi ve İmamoğlu’na karşı yapılan kumpasa karşı olması, salt bir İmamaoğlu sevgisiyle açıklanamaz. Bizzat oy verenlerin hatırı sayılır bir kısmı, İmamoğlu ile “bütünleşmekten” ziyade rejimin temel demokratik haklara saldırmasına yönelik bir tepkidir. Ve şimdilerde CHP bu tepkiyi “erken seçim” için 30 milyon imza ile örgütlemek için harekete geçmiştir.

30 milyon insanın erken seçim talebi önemsiz değil fakat devletin tüm baskı aygıtlarını (ordu, polis, mahkemeler), meclisin çoğunluğunu ve Cumhurbaşkanlığını elinde tutan AKP açısından çok da zorlayıcı değil. Rejim dünyadaki faşist yükselişi ve emperyalistler arasındaki bölünmüşlüğu de bir fırsata dönüştürerek, kendi toplumsal tabanına daha fazla sarılacak, Kürt kitleleri bu sürecin dışında tutmak için “yeni İmralı görüşmeleri” kozunu kullanmaya çalışacak ve kimi kararsız kesimleri de kendi yanına çekmeye yönelecektir.



Özetle, rejimi ve temsil ettiği şeyleri bir daha geri dönmemesine söküp atmak ancak kararlı, öfkeli ve bilinçli bir halk hareketiyle mümkün olabilir. Şayet milyonlar sokağa inerse ve hayatı felç ederse, rejimin büyük sermaye grupları boykot yoluyla destabilize edilirse, rejim uzun süre direnç gösteremez ve yükselen toplumsal muhalefete karşı geri adım atabilir. Öfkeli kalabalıkların ortaya çıkardığı, **“hükümet istifa”** ve **“boykot et”** talepleri etrafında toplanmalı on binler ve yüz binleri bu temelde harekete geçirmeli ve böylece rejimin anti demokratik tüm uygulamaları bertaraf edilmelidir. Rejimin sistem ile olan bağları ve bu sistemin “en iyi” halinin de baskıcı ve sömürücü doğası daha fazla teşhir edilmelidir. Böylesi bir siyasi atmosfer, başka bir dünyanın gerekliliğine dair devrimci fikirlerin yayılması ve örgütlenmesi için güçlü bir zemin oluşturacaktır.

Ekrem İmamoğlu’nun Tutuklanması, Rejimin Saldırıları ve İzlenilmesi Gereken Yol

19 Mart günü “yolsuzluk ve terör” suçlamalarıyla göz altına alınan Ekrem İmamoğlu, 23 Mart pazar günü “yolsuzluk” yaptığı

ve “kaçma” tehlikesi olduğu gerekçesiyle tutuklanarak Silivri Cezaevine gönderildi. Böylece, bu ülkenin bir sonraki seçimlerde Cumhurbaşkanı olma ihtimali olan İmamoğlu, rejim tarafından şimdilik ekarte edilmiş gibi görünüyor.

27 Mart 2025

Rejimin saldırılarının nedenleri

Aksa Tufanı sonrasında bölgedeki gelişmeler ışığında “iç cepheyi tahkim etmek” için ortaya çıkan rejim güçleri, Ortadoğu’daki kartların yeniden karılması durumunda oldukça kritik olduğunu zaten vurgulamışlardı. Bu minvalde CHP’yle “müzakere” ve ardından Kürt hareketiyle girilen “yeni süreç”, Türk hakim sınıflarının çıkarlarını savunabilmek açısından birer ihtiyaç olarak ortaya çıkmıştır.

AKP açısından en az TC’nin geleceği kadar önemli olan şey, 2016’dan beri konsolide ettikleri İslamcı Türkçü faşist rejimin devamlılığı olduğu kesindir. Erdoğan’ın ilmik ilmik ördüğü bu rejim şayet devam etmezse, İslamcı kesimlerin şimdiye kadar inşa ettikleri her şey boşluğa düşebilir ve süreç tersine dönebilir. O yüzden, mevcut dünya arenası içinde hakim sınıflar arasındaki “Türkiye’nin geleceği” tartışması aynı zamanda rejimin niteliğinin ne olacağı tartışmasıdır.

Erdoğan 2023 seçimlerini kazanabilmiş, ama “zaferi” aslında çok büyük bir fark yaratmamıştı. Esasta Erdoğan karşıtı cephenin, bu rejimden rahatsızlık duyanlarla birleşmesi yerine daha fazla İslamcı kanadın tabanına oynama durumu, Millet İttifakı’nın yenilgisinin temel nedenlerinden biriydi. CHP bu yenilginin ardından bir “bağırsak temizliği” yaparak, 31 Mart yerel yönetim seçimlerinde “Türkiye İttifakı” adı altında, her bir yerelde özgün ittifaklar oluşturarak birinci parti olamayı başardı ve AKP’ye son yılların en büyük yenilgisini yaşattı. Seçim sürecinde Erdoğan her ne kadar kurmay kadrosu, bakanları ve milletvekilleri ile İstanbul’u üs belirlemelerine rağmen İmamoğlu AKP adayına büyük bir yenilgi yaşattı. Ve böylece

İmamoğlu, Erdoğan'ı dört defa yenen lider olarak ön plana çıktı ve daha güçlü olarak CHP'nin cumhurbaşkanı adayı olarak ismi zikredilmeye başladı.

Yapılan tüm anketlerde İmamoğlu'nun Erdoğan'a tur bindirmesi, rejimin dikkatlerini daha fazla İstanbul'a odaklanmasına neden oldu. Bunun temel nedeni sadece "büyük ekonomik gelir" olarak İstanbul belediyesinin kayyum yoluyla tekrardan alınması değil -ki bu da önemlidir-, bir sonraki cumhurbaşkanlığı seçimleri öncesinde kazanma ihtimali olası rakiplerin elemine edilmesidir. Rejim ilk aşamada çevre belediyelere kayyum atamaya başlamış, CHP'nin işleri sadece birkaç mitingle geçiştirmesi sonrasında, Ekrem İmamoğlu'na ve onun yakın çalışma arkadaşlarına operasyon çekip, hapse attırmıştır. Rejim hem İmamoğlu'nu tutuklayıp hem de İstanbul'a kayyum atamamıştır, Türkiye genelinde kopup gelen öfkeyi dizginlemek için böylesi bir yöntem izlemiş olabilir. Ama kesin olan şu ki, şayet CHP Rejimin işleyişini felç edecek olan tek yolu yani sürekliliği sağlanmış halk saferberliğinin önünde durduğu müddetçe, Erdoğan tüm zorluklarına rağmen, bu süreçten bir başarı ile çıkacağı kesindir.

Rejim bu saldırılarıyla birden fazla şeyi ön görüyor: İmamoğlu'nun ekarte edilmesi; CHP'nin Kürtlerle olan "taban ittifakı" ya da "kent uzlaşısını", böl-parçala-yönet ile durdurmak ya da en kötü ihtimalle tahrip etmek; CHP'ye çekilen operasyonla nispeten "sosyal demokratik" kadroları hedefleyerek, Türkçü faşistleri dizginlerinden boşandırmak ve CHP'yi daha fazla sağa çekerek, hem ilerici güçlerle hem de Kürt kitlesiyle CHP'nin arasına keskin duvarlar örmek.

Rejimi ne durdurabilir ve neden CHP bunu gerçekleştiremez

Rejimin genel saldırganlığı toplumsal kesimleri aşmış ve burjuvazinin Kemalist kesimlerini hedef haline getirmiştir. Mesele sadece iki burjuva kliği arasındaki "alışageldik" bir

mücadelenin ötesinde, bir burjuva kanadın kendi iktidarını sürdürebilmek için, burjuvazinin “muhalif” kanadı da dahil olmak üzere, toplumun tüm kesimlerini şeytanileştirmesi ve buradan çıkardığı “meşrulukla” iktidar aygıtının baskı araçları ile -hukuk, bürokrasi, polis, asker vb- topyekûn saldırganlık boyutuna geçmesidir. Şayet bu ülkenin kurucu partisi olan CHP’ye kayyum atamak gündeme gelmişse, bu bariz bir şekilde hakim sınıflar arasındaki “tutkalın” tutmadığı, parçalanmışlığın bir yarılmaya doğru gittiği anlama gelir.

Bununla birlikte CHP -sözde sosyal demokratik olan ama aslında bu ülkenin hakim sınıflarının “sol” kanadı- mevcut rejim aralarındaki keskin çelişkilere rağmen şeyleri sonuna kadar zorlamaya ve rejimi bütünlüklü bir şekilde sıkıştırmaya yönelik bir girişimde bulunmayacaktır. Daha önceden de söylediğimiz üzere, CHP halk kitlelerinin sokağa inmesinden daha fazla kokmaktadır. Halkın -özellikle öğrenci gençliğin- sokak eylemlerindeki inisiyatifli yükselişini “meydanlara” sıkıştırma ve sürekli olarak “seçimle hesap sorma”nın ötesine geçmeyecektir. Çünkü şayet halk kitleleri anti-demokratik uygulamalar karşısında sokak eylemleriyle birlikte topyekûn direnişe geçerse, bu CHP’yi de var eden sistemin sorgulanması ve işlerin hiç istemediği bir yana doğru gitmesine olanak sağlayabilir. Ve yine şayet insanlar temel demokratik hakların sokak yoluyla alınabildiğini keşfeder ve bunu içselleştirirler ise böylesi bir atmosfer devrimci fikirlerin de yaygınlaşmasına ve kök salmasına vesile olur. İster Kemalist isterse İslamcı olsun, hiçbir hakim sınıf kanadı, halk kitlelerinin kendi inisiyatifi temelinde gayrı meşruluğa karşı sürekli seferberliğini kabul edemez. Çünkü böylesi bir durum sistemin işleyişini felce uğratar.

Ekrem İmamoğlu’nun cumhurbaşkanlığı için 15 milyona yakın insan hiçte zorunlu olmadıkları bir seçim için sandığa gitmiştir. Bu ülkede her 6 kişiden biri, bu rejimin artık gitmesi gerektiği düşüncesiyle seferber olmuştur. Evet bu kitleler CHP’nin motor gücü olduğu “muhalif” parametreler

tarafından sınırlandırmakta ve geriye doğru çekilmektedir. Bununla birlikte toplumun ezici çoğunluğu bu rejimin caniyane suçları karşısında “artık yeter” diyerek bir eşiği aşmış durumdadır. Halk kitlelerinin öfke dalgaları öyle bir boyut almıştır ki CHP’nin ördüğü bentleri de bazı boyutlarıyla aşar duruma gelmiştir. Şüphesiz bu kitleler homojen değil ve içerisinde Kürt düşmanı Türkçü faşistlerden gerici patriarkal ideolojiyi açıkça savunan insanlar da bulunmaktadır. Devrimci kitlelerin zayıflığından dolayı bu gerici unsurlar son birkaç eylemde daha fazla “inisiyatif” almış olsalar bile yine de bu eylemlere katılan insanların ezici bir çoğunluğu mevcut rejimin temsil ettiği birçok şeyden nefret etmekte ve bunlardan geri dönmemesine kurtulmak istemektedir.

Bu saldırılar birinci derecede CHP’yi hedef almış olmakla birlikte esas olarak toplum üzerinde demir bir perde örmeyi hedeflemektedir. Teokratik faşist rejim, burjuvazinin “muhalif” kanadını dahi bastırıp kendisine eklemleyerek, “Aliyev modeli” yapmak istemekte ve böylece bu sisteme öfke duyan herkesi derin bir umutsuzluğa ve geleceksizliğe süreklemeyi de öngörmektedir. Tarihsel tecrübe her zaman şunu göstermiştir: egemenler arasındaki yarılma derinleştğinde ve birbirlerini hedef göstermeye başladıklarında bu süreçlerde her daim halk kitleleri daha büyü zararlarla çıkmışlardır. Çünkü hakim sınıflar birbirlerine de saldırabilmek için toplumdaki ilerici güçleri, Kürtleri, kadınları, LGBTQ bireyleri, devrimcileri şeytanileştirir, hedef gösterir ve kendi gerici kitleleri yeninden kutuplaştırır ve tüm bu toplumsal dinamiklere karşı harekete geçirir. O yüzden mesele sadece İmamoğlu’nun tutuklanması değildir, rejimin gerici temelde kutuplaştırması karşısında temel demokratik hakların savunulmasıdır.

Bu gerici saldırı dalgasını ancak ve ancak sürekliliği sağlanmış, kararlı ve bilinçli halk kitleselliği ile durdurabiliriz. Şayet insanlar öfkelerini örgütlü bir direnişe çevirir ve sokakları zapt ederlerse, sadece rejimin

saldırılarını durdurmakla kalmaz, aynı zamanda bu rejimin defedilmesine de neden olabilirler. Ve böylesi bir atmosfer sadece gayri meşru bu rejimin düşmesinin ötesinde, sistemin yapısı ve niteliğinin de toplumun tüm kesimleri tarafından tartışılabilceğı bir siyasi potansiyelli oluşturabilir ve gerçek bir devrimci halkın ortaya çıkmasına olanak sağlayabilir. Bundan dolayı, CHP'nin işleri klasik bir burjuva partisi olarak sadece "miting" alanına sıkıştırmanın ötesine geçerek, sokağın örgütlenmesi ve hayatın felce uğraması için tüm meşru, demokratik eylemlerin aktif bir şekilde örgütlenmesi zaruridir. Şayet insanların artan öfkesi bu temelde örgütlenmediğı taktirde, CHP'nin birkaç "gövde gösterisine" eklemenecek ve tekrardan sahte sandık "çözümü" ile gemlenecektir.

Sonuç olarak;

- Bu rejim ve onun iktidar aygıtları gayri meşrudur ve kesinlikle defedilmesi gerekir!
- Halk kitlelerin öfkesi burjuva muhalefeti aşan bir durumdadır. Bu kitleler içerisindeki tüm sağcı gerici unsurların artan oranda inisiyatif almalarına rağmen, temel olarak halkın öfkesi bu rejimin temsil ettiğı birçok şeye yönelik olmasından ötürü belirleyici yan, bu isyan dalgasının muhtevasının ilerici olduğudur.
- CHP, AKP'den sonsuza dek kurtulmak istese bile, bir hakim sınıf partisi olmasından ötürü halk eylemliliğinin yarattığı ve kendisini aşan öfke dalgasından her şeyden çok daha fazla korkmaktadır. O yüzden sürekliliğı olan bir halk direnişinden ziyade, "miting alanlarına" sıkıştırılmış ve rejimi çok da rahatsız etmeyecek olan bir eylemselliğı benimseyecek ve halk kitlelerinin rejime dair olan öfkesini "sandıkla" gemleyecektir - şayet çok majör bir değişiklik -örneğin CHP'ye kayyum atanması gibi- olmazsa.
- Bu rejimden ve onun caniyane suçlarından kurtulmanın yegane yolu, sürekliliğı sağlanmış, bilinçli ve kararlı

bir şekilde sokağın zapt edilmesidir. Şayet milyonlarca insan sokaklara iner ve hayatı felç ederse, bunun karşısında hiçbir “hukuk”, ordu ve polis dayanamaz ve çözölme başlar.

- Hükümet istifa meşru sloganı ve rejim yordakçılarının aktif boykot edilmesi, bugün açısından ön plana çıkan ve rejimin gayri meşruluğunu tüm halk katmanlarına doğru yayılmasını sağlayan iki taktik politikadır. Başka bir dünya isteyen her bir insanın, bu iki taktik politikanın şu anda sahayı belirleyebilmesi için harekete geçmelidir. Tüm bunlar sadece bu rejimin gayri meşruluğu ile sınırlı kalmamalı aynı zamanda, sistemin baskıcı ve sömürücü yapısı ve niteliği ile olan bağları da açıkça gösterilmelidir. Şayet siyasi saha böyle hazırlanırsa, baskının ve sömürünün olmadığı özgür bir dünya için gerekli potansiyel güçlü bir şekilde mümkün kılınabilir.

31 Mart Yerel Yönetim Seçimleri ve Devrim İçin Yeniden Kutuplaştırma

28 Mayıs seçimlerini kazanan Erdoğan ve partisi, ‘‘Millet İttifakı’’nın yaratmış olduğu tansiyonu kırabilmiş, rejiminin gücünü tekrardan tesis edebilmiştir. Erdoğan’ın son yıllardaki siyasi kariyerinde vermiş olduğu bu ‘‘sınav’’, onun sadece halk nezdinde ‘‘yıpranmışlığı’’ ile değil esasta hakim sınıflar arasındaki yarılmanın aleni olarak kendini göstermiş ve ‘‘karşı kutupta’’ gerçekleşen -İslamcı faşistinden Türkçü faşistine, oradan da ‘‘sosyal demokratına- ittifakın, halk kitlelerinin rejime dair beslediği öfkesini de kendi cephesinde toplayabilmesi sonucunda, hakim sınıf saflarında ki

parçalanma daha da derinleşmişti. Erdoğan, tüm bunların en fazla bilincinde olan bir lider olarak, kendi rejimini daha fazla konsolide edebilmek üzere, ‘‘Taliban İttifakı’’ adlandırılmasının yapıldığı bir meydan okuma gerçekleştirdi. Parametrelerini kendisinin belirlediği bir seçim süreci örgütledi ve ‘‘sosyal demokrati’’ dahi, İslamcı Türkçü faşist rejimin belirlediği bu dinamikten kaçamadı. Erdoğan zaferini kutlamak için balkon konuşması yaparken, -daha seçim pusulalarının mürekkebi kurumamışken- yerel yönetim seçimlerini işaret etmiş, İstanbul ve Ankara’nın geri alınmasını talep etmişti.

Peki tüm iktidar senin elindeyken, Anayasa Mahkemesi’ni dahi tanımıyorken -ki bu rejim açısından aynı zamanda de facto yeni anayasalaştırma sürecidir de- neden yerel yönetim seçimleri bu kadar önem kazanabilir? Bu sorunun anlaşılması, yerel yönetim seçimlerinin hakim sınıflar açısından ne mahiyet taşıdığının anlaşılması açısından önemlidir.

Erdoğan’ın ‘‘zaferi’’ ve hakim sınıflar arasındaki parçalanmanın derinleşmesi

Daha önceden söylediğimiz üzere;

‘‘Hakim sınıflar arasında süren bu keskin yarılma, her bir hakim sınıf kliğinin bütün kozlarını masaya sürdüğü bir oyuna doğru gidiyor. Evet bu seçimde birbirlerini alt etmek istiyorlar ve bunu yapmaya çok kararlılar. Öte yandan bu kararlı olma hali hakim sınıflar arasındaki yarılmayı daha da fazla büyütüyor ve onların birlik zeminini -bu devletin temellerini ve yapısını- daha da kırılgan hale getiriyor. Bu kırılganlık, tutkalın tutmamasına ve hakim sınıflar arasındaki mücadelenin daha da keskinleşmesine hatta başka bir nitelik - iç savaş durumu- almasına bile olanak sunabilir.’’

Erdoğan’ın seçim ‘‘zaferi’’ ironik olarak, hakim sınıflar

arasındaki yarılmanın daha da derinleşmesine yol açmış durumdadır. Millet İttifakı'nın, hemen seçimler sonrasında parçalanması ''başarısızlıktan'' öte -ki başarı önemli bir tutkaldır-, hakim sınıf cephesinde yarılmanın her bir kutbu kendi içine doğru bir spiral biçiminde daha derinlemesine çekmesinden ötürüdür. Şimdilerde Millet İttifakı bileşenleri, yeni bir ''muhalif'' cephe yaratabilmenin ancak yeni bir ''lokomotif'' güç ortaya çıkarabilmekten geçtiğini bildikleri için her biri ''rüşünü'' ispat etmeye çalışmaktadır. Fakat akılda tutmak gerekir ki tüm bu siyasi ''dağınıklık'' ve ''lokomotif'' olabilme halinin parametreleri hala İslamcı Türkçü faşist rejim tarafından belirlenmektedir. Bundan dolayı Millet İttifakının, ''ablalı-kardeşli'' önderleri ''DEM'lenme'' eleştirilerini yaparken, CHP, bazı önemli büyük şehirlerde Kürt oyları olmadan ''başarılı'' olmayacağını bilmesine rağmen, Kürtlerle yan yana durmayıp sadece Erdoğan'ı göstererek, ''CHP vari Allahın lütfu''na devam etmek istiyor [Nasıl ki AKP, 15 Temmuz darbesini bir Allahın lütfu olarak görmüşse, CHP'de Erdoğan'ın karşısında ''en örgütlü muhalif'' güç olmasını bir Allahın lütfu olarak kullanmaktadır].

Erdoğan'ın zaferi, kendisinin ve partisinin oylarının düşmesi sonrasında, Yeniden Refah gibi tezek deposu köktenci İslamcı bir partiye, programında federasyonu savunan -ki bu Türkçü faşistlere tamamen tezattır- Hizbullahçı Hüda-Par'a muhtaç olduğunu göstermektedir. Buna ek olarak, AKP'nin yüzde birlik partilerin yollarını gide gele aşındırdığı MHP'nin en az yüzde 10 aldığı koşullarda ''kıymetimizi bilsinler'' çıkışı, özellikle de polis ve ordu teşkilatı içerisinde Gülencilerden arındırılan yerleri doldurması -Erdoğan'ın çelişkilere rağmen Soylu'yu 6 yıl içişleri bakanı olarak tutması- Erdoğan'ın ''zaferinin'' hakim sınıflar arasındaki çelişkileri derinleştirdiğine dair göstergelerdir. Evet, Cumhur İttifakı hala birlikte ve hala iktidardadır. Fakat anlatmaya çalıştığımız, 28 Mayıs seçimleri zaferinin hakim sınıflar arasındaki çelişkileri çözmediği, ''Millet İttifakı''nda ki gibi bir parçalanma olmamakla birlikte, ''Cumhur İttifakı''nın

da bu verili çelişkilerden kaamadığıdır. Ve yaklaşan 31 Mart yerel yönetim seçimleri, bu minvalde gerçekleşecektir.

Rejim ve daha güçlü konsolidasyon çabaları ve ‘‘karşı-direnif’’

Seçim sonrası ‘‘balkon konuşması’’ sonrasında özel olarak İstanbul ve Ankara’nın hedef gösterilmesi, esas itibariyle rejimin önümüzdeki döneme daha güçlü bir konsolidasyonla girme yönelimidir. Erdoğan partisinin zayıfladığını ve ‘‘kitle temelinin’’ popülarite kaybettiğini görmektedir. Buna ek olarak ise mevcut rejimin açık bir ‘‘Erdoğan sonrası’’ krizi de mevcuttur. Erdoğan, Milli Görüş içerisinde bölünmeden sonra ‘‘yol arkadaşım’’ dediği kadroların ezici oğunluyla yollarını ayırmıştır, ‘‘yeni yetme’’ kadrolar ise Erdoğan’ın istediği nitelikte değildir. Bundan dolayı İstanbul adayı olarak Murat Kurum’un açıklandığı toplantıda Murat Kurum bir kelime dahi etmemiş, Erdoğan’ın popülaritesine yaslanarak işi kotarmışlardır. Evet Erdoğan’ın kendinden başka ileri sürecek kozu yokmuş gibi gözüküyor ve burada temel mesele ‘‘tek adam’’ olmasından ötürü değil, temelini attığı, inşaa ettiği ve ‘‘vizyoneri’’ olduğu rejimi hali hazırda ondan ‘‘daha iyi’’ temsil edebilecek kadroların olmamasından ötürüdür.

Tekrar etmek gerekir ki genel seçimlerin hemen ardından İstanbul’un ve Ankara’nın alınması için tüm olanakların seferber edilmesi, hakim sınıfların kendi aralarındaki yarılmanın mahiyeti ile ilişkilidir. Bujuva muhalif kanadın 14 Mayıs seçimlerinde ilk defa Erdoğan’ı yenme şansları ortaya çıktı ve Erdoğan bu birliğin tekrar bir araya gelmemesi ve yeniden böyle bir şansı ele geçirmemeleri için, İstanbul, Ankara başta olmak üzere Adana, Mersin, Antalya gibi büyükşehir belediyelerini CHP’nin elinden geri alarak özelde CHP’ye genelde de tüm burjuva muhalif glere yönelik bir *coup*

de gr ce [Fransızca da ‘‘merhamet vuru u’’ olarak adlandırılan darbe metoforik olarak celladın kurbanını öldürmek için tek vuru ta kelleyi bedenden ayırması için kullanılır] yapmak istemektedir. Böylece muhalefeti daha un ufak etmek istemekte, hali hazırdaki ‘‘ittifak’’ krizlerini derinleştirmek ve gelecek açısından kendi rejimini daha derinden, daha güçlü konsolide etmek istemektedir. Buna ek olarak İstanbul ve Ankara gibi belediyelerde rantın devasa olduğu gözden de kaçırılmamalıdır fakat yine de bu seçimlerin vektörü rejim ve onun geleceğine dair yarılmazdır.

Karşı cephede ise her şey bitmiş değil. CHP genel seçimlerden sonra Kasım ayında kurultayını yapmış ve ‘‘yenilikçiler’’ Kılıçdaroğlu’nu iktidardan gönderdikten sonra kendi tabanına ve geniş anlamda kitlelere ‘‘mesajı aldık’’ diyerek, CHP’nin etkisini bir nebze de olsa koruyabilmi lerdir. Her ne kadar genel başkan  zg r özel olsa bile, İmamoğlu’nun temsil ettiği klik CHP’de ipleri eline geçirmiş ve parçalı burjuva muhalif kesime de ‘‘2019 ittifakı’’ mesajını yollamıştır. Beri yandan ise Meral Ak ener’in kendi kitlesini tutamaması, partisinin sürekli olarak erimesi durumu, CHP’yle aynı karede poz vermektense ‘‘h r ve müstakil’’ bir seçim siyaseti izlemesi ve böylece CHP’nin bu süreçten daha da zayıflayarak çıkması sonucunda, ‘‘muhalif’’ kampta ba ı  eker pozisyonda konumlanmak arzusu olarak durmaktadır. Ak ener yerel yönetim seçimlerinde büyükşehir belediyesi alamayaca ını biliyor; lakin kendi kitlesini daha fazla T rk l k temelinde konsolide etmek ve CHP’nin olası kaybetmesi sonrasında da, ‘‘bensiz olmadan bir hi ler’’ mesajını güçlü vermek istiyor. Fakat bu, oldukça riskli bir kumar ve elindeki her şeyi de kaybedebilir. İmamoğlu ise, İYİP’in İstanbullu kitlesinin orta sınıf olmasına, Kürtlerin hatırı sayılır bir kısmının CHP’yi sevmeseler bile hali hazırdaki statükonun yok olmasını istememesine, İstanbul’daki ‘‘seküler’’ tabana ama en  okta 4 yıldır İstanbul’da iktidarda olmasına ve bu iktidarı elinde bulundurma avantajına güveniyor.

İmamoğlu'nun iki defa seçim kazanması ve ''Erdoğan'ı yenen lider'' ünvanını elinde bulundurması, siyasi İslam geçmişi ve ''yarı-laik'' pozisyonu, İstanbul'daki Karadenizli nüfusunu düşünecek olursak bir Karadenizli olması, belediye başkanlığı süresince kimi verdiği ''sosyal demokratik'' yardımlar, ''en fazla metro yapan başkan başarısı'' gibi başka ''nitelikleri'' barındırması, İmamoğlu'nun hala kazanma şansı olduğunu gösteriyor. Yine de seçimler ''çantada kakaolu kek'' değil ve İmamoğlu ne İYİP'le ne de DEM ile yan yana durmadan bu iki partinin kitlesinin oyunu almaya çalışıyor. DEM partinin aday çıkarma kararına rağmen, Kürtlerin hatırı sayılır bir kısmı İstanbul'daki ''statükonun'' değişmemesi için İmamoğlu'na oy verebilir fakat aynı şekilde güçlü bir aday olursa -Başak Demirtaş- işler değişebilir ve İmamoğlu'nun daha fazla Türkçü kesimlere oynamasını sağlayabilir. Yine de seçimlerin, aday belirlemeden ibaret olmadığını ve ''pazarlıkların'' son dakikaya kadar devam ettiğini de akılda tutmak gerekir. Fakat tüm bu detaylarla anlatmak istediğimiz, çelişkinin çok katmanlı, girift bir yapıya sahip olduğudur, kesinlikle ''hangi adayın kimin menfaatine'' olduğu tartışması değildir.

Yukarıda Erdoğan için söylediğimiz hakikat yani, bu seçimlerin Erdoğan'ın 2028 başkanlık seçimlerine gidene kadar iktidarını daha güçlü/derin konsolide etme arzusu, karşı taraf için ise 2028'de Erdoğan'dan kurtulmak için mevcut ''kazanımların'' korunması olarak kendini göstermektedir. Hakim sınıfların her iki kanadı da zorunluluklarla örülüdür. Ve bu çelişkileri çözebilmek için ''her şeyi kaybetme'' pahasına hareket edebilirler. Ve tüm bu iç içe geçmiş çelişkiler yumağı, hakim sınıfların olanca parçalanmışlığı bizlere gerçek bir devrim için olanaklar sunmaktadır.

Demokrasi illüzyonu berdavam!

Hatırlanacağı üzere, “Bir oyluk canları kaldı!” sloganları altında “faşizmi devirmek isterken bu rejimi daha geniş ve derin etki alanının “yasal” olanakları bir kez daha oluşmuş ve bir “demokrasi” şölenine dönüşmüştü! Şimdilerde bu demokrasi şölenine ‘‘soldan’’ ve ilerici cepheden, ‘‘halkçı’’ belediye altında katılımlar gırla devam ediyor. Sanki bir önceki yerel yönetim seçimlerde 65 belediye kazanan HDP’ye kayyumlar atanmamış, Can Atalay’ın AYM’nin kararına rağmen vekilliği düşürülmemiş de, bu faşist rejim altında bir ‘‘halk yönetimi’’ olacağı, halkın kendi çıkarları doğrultusunda ‘‘yönetimi’’ sağlanacağı, en azından ‘‘demokrasi kültürünün’’ -artık bu ne demekse- yerellerden yeşereceği mesajı verilip duruluyor. Şimdilerde bizim solcular ‘‘bir nefes’’ almaktan bir ‘‘heves’’ almaya evrilmiş görülüyor.

‘‘Seçimler ‘halkın iradesini temsil ettiği, yönetici sınıfları kendi etkisi altına aldığı ve bir sonraki dönemde hakim siyasi çizgiyi belirlediği koşullar’ olarak anlatılır. Seçimler halk kitlelerinin kitlesel olarak ve çeşitli seviyelerde siyasi hayata katıldığı bir süreç olması açısından da önemsiz değildir. Bu süreç belirli bir ‘rızalık’ ve toplumsal tabanın yaratılmasında koşul ve seçim sonrasında ‘meşruluk’ tanır. Ama yine de seçimler yoluyla halk kitlelerinin hiçbir temel sorunu çözülemez. Örneğin seçim yoluyla sömürü düzenini ortadan kaldıramazsınız, özel mülkiyete son veremezsiniz. Halk kitlelerinin temel sorunlarının seçimler yoluyla çözülmediği hakikati sadece kapitalist toplumlar için değil, sosyalist toplum için de geçerlidir. Mao, proletarya diktatörlüğünü sürdürmek üzere Kültür Devrimi’ni başlatmak için seçimlere gitmedi hatta önderlik ettiği kendi partisinin dahi desteğini almadı. Kültür Devrimi’ni başlattı ve önder devrimci kadrolarla bu süreci yeniden ve yeniden örgütledi. O yüzden emperyalist haydutlar Mao’yu ‘‘darbe’’ yapmakla suçladı ve Kültür Devrimi’ni bir Mao karşıtlarının tasfiyesi olarak anlatıp durdu ve bu kara

propagandaya halen devam edilmektedir.”

Bu aktardığımız paragrafa, hakim sınıfların kendi aralarındaki parçalanmanın derinleşmesi temelinde bakmak gerekir. Bugün seçimler -ister genel olsun, ister yerel- esasta hakim sınıfların kendi aralarındaki çelişkilerin bastırıldığı ve bu temelde halk kitlelerinde bir rızalığın yaratılma ve böylece iktidarın hedeflenmesi yönelimiyle yapılır. Yerel yönetimler, genel seçimlere göre özgünlükleri olmakla birlikte, bu sistemin işleyişi içinde, hakim sınıfların temel yönelimlerinin -ve çelişkilerinin- yükseldiği zeminde vuku bulur. O yüzden “sistem dışı” ya da “yerel alternatif” değil aksine, bu sistemin ve onun işleyişinin parçasıdır. Şayet bu sistemin dışına çıkarsanız, “bünye” sizi dışarı atar, oyun dışı kalırsınız. HDP belediyelerinin başına gelen budur. Kimi ilerici belediye başkanları ise HDP’li belediyelerle benzer akıbeti yaşamamak için, oyuna ayak uydurmuştur. Niyetli ya da niyetsiz, bu metobalizmanın parçası haline gelmiştir; üstelik Kürdistan’da sömürge valiliğini aratmayan kayyumların atandığı koşullarda bu da ayrı bir utanç tablosudur! Bu söylediklerimize bir ek olarak söylemek gerekirse, Kürt siyasal hareketi, aktüel olarak faşizmin cenderesinden en ağır biçimde geçen özne olmakla birlikte, demokrasi illüzyonunun en fazla parlatıldığı cenahtır. Ve burada temel mesele Kürt hareketinin “tecrübe çıkaramaması” değil, siyasi çizgilerinin katiyen burjuvazinin dar ufkunu aşamamasıyla ilişkilidir.

Seçimler, bu düzen altında -ister yerelerde isterse genel seçimde- hiçbir kalıcı değişikliğin yapılmasına vesile olmaz. İddia edilenin aksine bir “ikili iktidar” “halkın demokrasi kültürünün geliştiği”, “devrim için tedrici ilerlemenin sağlandığı” durumlar, bırakalım faşizm koşullarında, burjuva demokrasinin olduğu ülkelerde bile mümkün değildir; Katalonya bağımsızlık referandumu buna iyi bir örnektir. Şayet attığınız adımlar verili sistemi “nispeten” zora sokuyorsa, elimine edilmeniz an meselesidir. Bob Avakian’ın da söylediği üzere;

“Seçimler, kitlelerin bu politikaların ve hkmetin değişmesine yönelik bir icraat görme arzusunun gerçekleşmesi için bir yol sağlamaz; ancak belirli koşullar altında kitlesel siyasi direniş, hükümet politikasındaki değişiklikleri zorlamak için önemli bir katkı sağlayabilir. Özellikle de bu politikaların gerçek bir tıkanıklıkla karşı karşıya kaldığı ve diğer şeylerin yanı sıra, yönetici sınıfın içinde artan bölünmelere yol açtığı daha geniş bir bağlamda gerçekleşiyorsa kitlesel siyasi direnişler katkı sağlayabilir.” [Bob Avakian, *Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi*]

zerinde durulması gereken bir diğer husus ise, bir sınıflar üstü demokrasi anlayışının her seçimde parlatılıp, halk kitlelerine ‘‘devrim’’ niteliğinde sunulmasıdır. ‘‘Toplumda bugün ifade edildiği üzere, ‘‘demokrasi’’ -aslında ise burjuva demokrasisi- insanlığın içerisinde bulunduğu devasa problemlerin zm olmadığı gibi bu sorunların kaynağı olan kapitalist-emperyalist sistemin -burjuva diktatörlüğünün-sürdürülmesinin sadece bir biçimidir. Baskının ve sömürünün olmadığı tüm gereksiz acılardan kurtulacağımız bir dünya için kesinlikle köklerinden sklp atılması gerekir.’’

Yegane ‘‘seçimimiz’’ devrimdir, daha azı değil!

Genel seçim sonrası ilerici kampın üzerine bir l toprağı serpildi. Bu toplumda iyiden ve güzelden yana olan yüz binlerce insan, sahte umutlara kandığı için büyük bir demoralizasyon yaşadı. şok dalgasının nispeten atıldığı, insanların geleceğe dair kaygılarını dile getirmeye başladığı şu günlerde kesinlikle ihtiyacımız olmayan tek şey, seçimler aracılığıyla halka sahte umutlar satmaktır.

Evet seçimler belki Erdoğan’ın orta vadeli planlarını boşa çıkarabilir ve evet bazı belediyeleri -ve hatta büyükşehir belediyelerini- ilerici adaylar da alabilir. Ama tüm bunlar

yukarıda ifade ettiğimiz, hakim sınıflar arasındaki çatışmada, Erdoğan'ın parametrelerini belirlediği zeminde ve siyasi atmosferde gerçekleşecektir. Her iki durumda da, gerek Erdoğan'ın planının bozulması -ki bu sadece bir olasılık olarak gözükmemektedir- ya da ilerici adayların kazanması, içinden geçtiğimiz ağır koşulları değiştirmeyecek, ya burjuvazinin Kemalist klikleri arkasına hizalanacakları ya da ilerici adayların -şayet ilerici programlarını uygulamak isterlerse- kayyum siyasetiyle bastırılacağı bir süreç yaşanacaktır. En iyi ihtimalle bazı ilerici belediye başkanları görevlerine devam etseler bile, izole edilecek, hem ekonomik olarak hem de demoklesin kılıcı ile sürekli baskı uygulanacak ve halk kitlelerinin tüm çabaları heba olacaktır.

Devrimci komünistler olarak böylesi bir süreçte, oy kullanmanın, devrimin objektif koşullarını geliştirebileceğini ve halkın yararına dair en ufak kazanımın bile sağlanabileceğini düşünmüyor ve sandığa gitmiyoruz! Yine bu süreçte okun sivri ucunu rejime ve tüm temsiliyetine yöneltirken her türden hakim sınıf düşüncesini yere çalmaktan ve devrimci komünist hattı kitlelerin önüne koymaktan daha azını yapmayacağımızı beyan ediyoruz.

Sandığa gitmemek, seçim sürecine katılmamak değildir. Hakim sınıflar seçimler vesilesiyle kendi gerici düşünceleri temelinde kitleleri kutuplaştırırken, bizler ise devrim için yeniden kutuplaştırmamanın can alıcı zorunluluğu toplumun en ileri kitlelerine götürmek zorundayız ve böylesi süreçlerde kitlesel buluşmalar daha mümkündür. **Bunu yapmadaki amacımız, bu sistemi ve onun hali hazırdaki rejimini köklerinden söküp atmak ve baskının ve sömürünün olmadığı bir dünya için gerçek bir devrimi muzaffer kılabilmektir.** Amacımız tek tek ilerici adayların peşine düşmek, ''açıklarını aramak'' değildir. Bununla birlikte ilerici adaylarla üzerinde çalıştığımız kitle tabanı ortak olduğu ve bizlerin devrim yapma da kararlı/ciddi olduğumuz için, siyasi çizginin keskin ayrımı, seçim programına karşı devrim programının sahaya sürülmesi,

ideolojik bir ‘‘karşı olmayı’’ da zorunlu kılar. **Burada karşı karşıya olan iki çizgi, iki program iki gelecek tahayyülüdür; Devrim ve reform!** Söz konusu halkın çıkarları olduğunda -ki gerçek bir devrimi gerçekleştirebilmek ve sürdürebilmek halkın temel çıkarıdır-, hakikati ısrarlı ve keskin bir şekilde söylemekten geri durmayacağız. Ve böylece halk kitlelerinin de bu hakikati -devrimi- edinmelerini, kendilerini değiştirerek dünyayı değiştirmelerini sağlamak için canla başla mücadele edeceğiz!

Toplumdaki ileri güçler şayet sahte umutlarla ‘‘geleceği inşa’’ etmeye çalışırlarsa, bu gerici sistem altında ‘‘halkçı’’ hatta ‘‘sosyalist’’ bir belediyecilik olabileceği gibi -şakaysa komik olmayan, ciddiye keskin ve kesif bir sistem içilik kokan- sözde teorileri savunurlarsa, tüm bunların bir oy pusulasıyla yıkılması işten bile değildir! Mesele bu adayların seçimleri alıp almayacağı da değildir, tüm bu süreç içerisinde, sözde devrimci değerler adına devrim için hazırlanması gereken güçleri, verili sisteme dokunmadan, siyasi iktidarı hedeflemeden ‘‘siyasal iktidarcıklar’’ kurma perspektifiyle objektif olarak -subjektif olarak bunu istemeseler bile- devrimin önünde engel olacaklarıdır.

Bir diğer husus ise, toplumun azımsanmayacak bir kesimi Erdoğan’ın temsil ettiği çoğu şeyden artan oranda nefret etmeye devam ediyorlar ve bu çok haklı ve meşru bir öfkedir. İnsanlar umutsuzluklarından dolayı ‘‘karşı’’ kampta olan adaylara oy veriyorlar ve daha derin bir umutsuzluğa sürükleniyorlar. Bu insanlara gitmeli ve işlerin kesinlikle oy vermeyle çözülmeyeceğini ve mevcut kutuplaşmanın insanlık için zerre çıkar sağlamadığını anlatmalı ve bilimsel bir umudun, gerçek bir devrim olduğunu ve bu devrimin bilimini, yeni komünizmi ve hali hazırda Bob Avakian gibi bir önderliği olduğunu götürmeliyiz!

14 Mayıs seçimleri için söylediklerimizi gerçek bir kurtuluş için güncelleyerek hatırlamakta fayda var:

‘‘Bu rejimden rahatsızlık duyanlar, ilericiler, Kürtler, Kadınlar, LGBTQ bireyler, azınlıklaştırılmışlar, azınlık inançlar ve inanmayanlar şimdi derin bir şok ve üzüntü içerisinde. Umutsuzluğa sürükleniyorlar çünkü aldatmanın ve kendini aldatmanın parçası oldular. Fakat umutsuzluk yok! Sahte umutlarla, bu sistemin ve onun faşist rejiminin seçimle değişeceğine dair ‘‘aldanılmış’’ umutlara geçit yok! Oy pusulasından kurulu kaleler, sahte umutlar gibi bir gecede çöktüler. **Fakat bunlardan temel olarak siz sorumlu değilsiniz!** Hakim sınıfların parçalanmışlığı arasında kapana sıkışmış, gerçek çıkarları bu sistemin köklü değişmesinden yana olan **halk kitleleri, tüm bu olup bitenlerin temel sorumlusu olmadığı gibi, bilimsel bir umut temelinde bu koşulları altüst edecek olan gerçek bir devrimin parçası olabilmek için dönüşebilirler.** Karamsarlığa kapılmanın, yegane yolun başka bir seçimden geçtiğini düşünmenin ve ‘bir sonraki sefere kazanacağız’ diyerek, dehşet üzerine dehşet üreten bu sistemin işlemesine gözlerimizi kapamanın zamanı değil! Şimdi dünyada ve toplumda neler olup bittiğini, gerçek değişim dinamiklerini ve fay hatlarını bilimsel bir temelde anlamak ve tüm bunlara insanlığın gerçek kurtuluşu olan, komünist devrim ile müdahale etmek ve her türden baskının ve sömürünün sonlandığı bir gelecek için, komünizm bilimini, yeni komünizmi öğrenmenin, başkalarına öğretmenin ve böylece gerçek bir devrim hareketinin parçası olmanın zamanıdır! **Buna mecbur ve muktediriz!’’**

Yeni Komünizm Kolektifi

Şubat 2024

Referans Yazıları

Bob Avakian, Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi, El Yayınları, 2022

Bob Avakian, Demokrasi, Neden Daha İyisini Yapamayalım ki?, El

yayınları, 2016

[Seçimler, Toplumsal Hizalanma, Parçalanma ve Gerçek Bir Devrim İçin Stratejik Sorumluluk](#)

[14 Mayıs Seçimleri; Gerçek Bir Umut İçin Devrime İhtiyacımız Var! Daha Azına Değil!](#)

[Seçimlerin Doğası, Görevi ve Sınırlılıkları Hakkında Bob Avakian'dan Sekiler](#)

[Altı Soru Altı Cevap](#)